

Malý ministrant jde do semináře

Foto: Josef Polehna - Člověk a víra

Minule jsem vám vyprávěl, jak jsem se stal ministrantem.

Ministrantský svět, který se přede mnou otevíral, a to, jak jsem z toho byl nadšený, nabralo jiný směr v červenci 1966. U nás v Nigérii totiž vypukla občanská válka. Museli jsme se odstěhovat z hlavní oblasti bojů, také proto, že násilí nikdy nevytváří příhodné podmínky, ve kterých mohou dobře vyrůstat malé děti. Vrátili jsme se do naší vesnice, která byla vzdálená 960 km a kde byla situace klidnější. I tam jsem se přidal k místnímu sdružení ministrantů. V našem novém bydlišti působil P. Godwin Ikeobi. Bylo to pro něj první místo, které měl na starost jako farář. Byl to velmi dobrý a všestranný člověk. Za rok měl kolem sebe 51 ministrantů – „žeň“ nebyla hojná, zato „dělníků“ bylo mnoho. Museli jsme si vymýšlet další a další úkoly, abychom se nenudili. Začali jsme chodit do okolních vesniček, kde jsme jiné děti učili náboženství a jak se mají modlit. Panu farářovi se moc líbilo, že jsme tak vynalézaví a že se zapojujeme do pastorační práce, a v tom všem nás podporoval. Požádal několik řeholních sester, aby nás doprovázely a byly nám blízkou, a také aby na vše rádně dohlížely. A fungovalo to.

Způsob, kterým Bůh toho či onoho člověka volá blíže k sobě, je jedinečný. V našem případě to bylo tak, že když jsme byli normálně u oltáře jako ministranti, věděli jsme, že jsme na správném místě, a prostě jsme se cítili dobře. Z toho, jak jsme se chovali a jaké jsme měli názory, bylo zřejmé, že nás vnitřně uspokojuje bezděčné přesvědčení, že plníme Boží vůli a odpovídáme na jeho volání. V hloubi duše jsme pociťovali pokoj, radost a naplněnost. Když jsme plnili své ministrantské úkoly, čas ubíhal, nikam jsme nepospíchali a ani jsme neměli hlad. Když jsme museli jít domů, těšili jsme se na to, až se zase budeme moci vrátit a pokračovat tam, kde jsme přestali. Když se něco nepodařilo, protože někdo třeba nebyl úplně pečlivý, všichni jsme se za to cítili úplně stejně odpovědní a společně jsme hledali poctivou nápravu. Byl to spontánní smysl pro solidaritu. Bylo jedno, že my ostatní jsme byli nevinní. Všichni jsme chtěli nést trest, který byl důsledkem selhání některého z nás. A kromě toho, všichni nebo mnozí z nás se snažili napravit chybu tak, aby se už znovu neopakovala.

Pan farář byl pro každého z nás opravdovým duchovním otcem. Snažil se být s námi, dával nám rady a pokyny, aby naše formace byla zdravá. Byl náročný a zároveň laskavý, budil v nás respekt i smysl pro poslušnost. Ukazoval nám otcovskou tvář Boha.

To byly naše zážitky. A víte co? V roce 1968 nám pan farář řekl, že by bylo možné, aby se ti z nás, kteří by chtěli, stali kněžími. Předtím nás to vůbec nenapadlo, že bychom mohli být kněžími, být jako on! Sedm z nás se přihlásilo a v roce 1969 jsme byli přijati do malého semináře. Tenkrát mi bylo 12 let. Pří-

prava měla trvat 14 let: druhý stupeň základní školy, střední škola, filozofie a teologie. V malém semináři, když jsem tam byl druhým rokem, jsem se stal opět hlavním sakristiánem a později varhaníkem a školním písařem. V tom všem jsem viděl Boží ruku, která mě vedla. Moc rád jsem četl. Musel jsem se také více soustředit a už si tolik nehrát.

Jakým jsme v semináři čelili výzvě? Bylo jich hodně. Neměli jsme žádného učitele hudby, a tak jsme se hudební teorii i praxi učili sami. V knihovně bylo jen pár knih, a tak jsme si některé ne tak rozsáhlé učebnice museli opisovat. Mělo to tu výhodu, že když jsem dokončil opisování nějaké knihy, už jsem látku uměl. Bylo to jako kouzlo. Musel jsem opisovat například svou první učebnici dějepisu. Byly to dějiny Evropy. Dodnes si z ní pamatuji mnoho informací o evropském středověku, zvláště kontext některých událostí a jejich důsledky. Pokud jde o literaturu, opisoval jsem například dvě kapitoly z knihy Charlese Dickense Příběh dvou měst. Ve větším semináři, tedy od roku 1975, to už bylo snazší.

Bůh má své cesty, kterými ovlivňuje náš život a to, jakou budoucnost nám vytváří. Jeho volání nepřichází tak, jako když nám někdo zavolá, a někdy jeho volání není ani jasné. Modlitbou a pozornou četbou objevujeme to, co je Boží vůlí, co Bůh zamýšlí s naším životem, a zvláště to, jak máme tuto Boží vůli sdílet s druhými a jak můžeme být šťastnými a spokojenými s tím málem, co máme.

arcibiskup Jude Thaddeus OKOLO, apoštolský nuncius

obsah

SPOLEČNÉ STRÁNKY

Malý ministrant jde do semináře.....	2
Chiméra přízrak hříchu.....	3
Setkání v Lisabonu.....	4-5

STRÁNKY PRO MAZÁNKY

Komiks – Zázraky se dějí.....	6-7
Výlet.....	8
Boží stopy.....	9

STRÁNKY PRO MAZÁKY

Radost s Pánem Ježíšem.....	10
Na cestě za hranice všedních dní.....	10
Když někdo vyrůstá v řeznické rodině.....	11
Ferda Kuliferda.....	12

STRÁNKY PRO BORCE

Hvězdná loď.....	13
Krádež – fotopříběh.....	14-17
Farní autogramiáda.....	18
Na dobré cestě.....	18
Velké dobrodružství.....	19
Volání cesty.....	20-21

SPOLEČNÉ STRÁNKY

Ohlédnutí cyrilometodějské.....	22
Schody do nebe.....	23
Mazdar!.....	24

Na hodině matematiky:
 „Když rohlík rozpůlíme, co budeme mít?“
 „Dvě poloviny.“
 „Když ty dvě poloviny rozpůlíme, co získáme?“
 „Čtyři čtvrtiny.“
 „Co získáme po rozpůlení všech čtvrtin?“
 „Osm osmin.“
 „A po rozpůlení všech osmin získáme...“
 „Strouhanku.“

„Přišel jsem vám opravit to umyvadlo.“
 „Ale to je přece v pořádku.“
 „Copak jste mě sama nevolala, paní Nováková?“
 „Nováková? Já se jmenuji Svobodová. Novákovci se před rokem odstěhovali.“
 „No to jsou způsobí! Lidi si objednájí instalatéra a pak se jen tak odstěhují!“

VÝHERCI MĚSÍCE

V soutěži vtipálků nevyhrává bohužel nikdo, doufáme, že po prázdninách se výrazně zlepšíte :-). Neváhejte a vtipy nám pošlete na adresu: vtipalek@tarsicius.cz! Mezi těmi, kdo si objednali nebo doporučili Tarsicia, byl v tomto čísle vylosován **Eduard Horák** a získává bohatě ilustrovanou knihu **Carlo Acutis**. Gratulujeme!

CO MŮŽETE VYHRÁT V PŘÍŠTÍM ČÍSLE?

Vtipálci soutěží o knížku **Misál pro děti**. Noví odběratelé a jejich doporučitelé můžou získat bohatě ilustrovanou knihu **Carlo Acutis**.

Pravidla soutěží naleznete na našem webu www.tarsicius.cz

CHIMÉRA – přízrak HŘÍCHU

Může Bůh zapomenout na můj hřích – jako že už hřích není – a já být ospravedlněn? Bůh je přece vševědoucí! Nebo prožitá skutečnost je předludem a záleží jen na úhlu pohledu a výkladu toho, co se stalo?

Co se stalo, už se neodstojí, jednou uskutečněné je již neměnné. A jako takové to zůstává v Bohu (i zlo mého hříchu)! Udělal-li jsem něco špatně a ve zlosti, něco jsem rozbil, tak tu je zlo – rozbitá věc – a je tu i má vina – hřích.

Mohu se tvářit, že se nic nestalo a snažit se na to zapomenout... Ale ono se stalo! Mohu zatvrdit tvrdit, že to zlo, co jsem udělal je v pohodě, protože tak se mi to hodí, a snažit se o tom přesvědčit druhé...

Ale já to zlo chtěl! Zapomenutím či namlouváním si se zlo v dobro nezmění. To, co se ale může změnit, je můj postoj k tomu, co se stalo. Jak? Nejprve hledám pravdu – uznám skutečnost a přiznávám se k tomu, co jsem udělal. Potom toužím po dobru, a proto lituji zla, které jsem udělal. Tak se rozcházím se zlem, v lí-

losti prosím Boha o odpuštění. Současně přijímám důsledky svého jednání – jsem připraven nést trest za své zlé činy.

A když si uvědomím, že zlým jednáním urážím dobro nejvyšší (Boha), jsem připraven přijmout od Něj odpuštění. Bůh odpouští mou vinu, zbavuje mě zla, a tak mi dává sílu k novému začátku: jsem opět jeho milovaný syn! A to, co jsem udělal špatně (rozbitá věc, jizva na tváři...), se stává znamením lásky Boží. Pro změnu mého postoje – lítost – Bůh proměňuje mé zlo v dobro pro mne! Hřích a vina se stávají chimérou, která ve slunci Boží Lásky mizí... hřích již není. Rozbitá skutečnost se stala novým začátkem!

Začni školní rok tím, že se s lítostí ve svátosti smíření rozejdeš se vším svým hříchem. Uvidíš, že i učení pak půjde lépe.

Maria Panno, útočiště hříšníků, oroduj za nás!

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Foto: biblebox - Adobe stock